

hvorledes Indtægter og Udgifter vil stille sig mod hinanden. Om man vil komme bort fra denne Skat bagefter, er noget helt andet, det vil bero paa, hvor meget den indbringer, hvor meget man vil kunne regne med, at den vil betyde i vort Skattesystem. I Øjeblikket har jeg ikke turdet regne med, at den vil indbringe mere end 3 Mill. Kr. aarlig. Imidlertid er det saaledes, at Bestemmelserne er ændrede i Folketinget, hvorved man har forringet Udbyttet af Automobilafgiften, men alligevel vil nok de af mig oprindelig nævnte omtrent 3 Mill. Kr. kunne indkomme, fordi der faktisk i Øjeblikket indføres saa overmaade mange Automobiler til København. Naar Antallet stiger, kommer Udbyttet, selv med forringet Afgift, dog nok til at foreligge, som man ønskede fra Finansministeriets Side. Nu er Afgiften blevet fastsat saaledes, at den, som foreslaaet af mig, retter sig efter Hestekræfterne. Man har gradueret Skalaen noget mere end foreslaaet af mig, Skalaen gaar fra 200 Kr. for et almindeligt Automobil op til 1200 Kr. for de Automobiler, der har den største Hestekraft. For Lastautomobiler er Afgiften 100 Kr. aarlig. For Motorcykler stiger den ogsaa efter Hestekræfterne fra 50 til 300 Kr., saaledes at der lægges 50 Kr. til, naar der er Sidevogn. Om disse Ændringer er alle Partier i Folketinget enige. — Dernæst findes der i dette Lovforslag — det maa jeg nævne — en Bestemmelse om, at Finansministeren er bemyndiget til at nedsætte Afgiften til Halvdelen for saadanne Motorvogne, som har under 12 Hestekræfter. Denne Bestemmelse er indsat efter adskillig Forhandling, idet man fra forskellige Sider ønskede visse Vogne, der benyttedes af bestemte Personer, gjort enten afgiftsfrie eller i alt Fald meget nedsatte i Afgiftspligten. Man kunde ikke enes om, hvilke Personer det skulde gælde, og saa kastede man Afgørelsen over paa Finansministeren, idet man gav ham en Bemyndigelse, hvad han ikke havde haft noget som helst Ønske om, til at nedsætte Afgiften, naar Omstændighederne gør det rimeligt. Som saadanne Omstændigheder nævnes dels Ejeren økonomiske Kaar og dels Brugen af Vognen, idet man kun vil have Afgiften nedsat, naar Ejeren bruger Vognen til Nyttetørsel. Denne Bestemmelse forstaas saaledes, at hvis f. Eks. en Læge kun bruger eller i ganske overvejende Grad bruger en af ham anskaffet Vogn til Besøg hos sine Patienter, saa er der for Finansministeren, hvis Mandens økonomiske Vilkaar taler derfor, Mulighed

for at nedsætte Afgiften. Hvis Lægen derimod samtidig med, at han bruger Vognen, ogsaa gør adskillige Fornøjelsessure med den, saa kan Finansministeren ikke nedsætte Afgiften. Det vil naturligvis være meget vanskeligt for Ministeren i Enkeltheder at træffe den Art Undersøgelser, der fører til Nedsættelse eller Opretholdelse af Afgiften. Hvad Hensynet til Ejeren økonomiske Vilkaar angaar, er det at bemærke, at selve det at holde Automobil medfører en ikke ringe Udgift, den gaar op i mange Tusinder. Det kan derfor ogsaa af den Grund være vanskeligt for Finansministeren at træffe nogen rigtig Afgørelse. Jeg siger kun dette for at betone, at der er Vanskeligheder, men ikke for dermed paa nogen Maade at ville sige, at Finansministeren ikke vil beflitte sig paa at træffe den Afgørelse, som der saaledes bliver givet Bemyndigelse til. Jeg tvivler ikke om, at Andragenderne vil være mange, thi de fleste Automobilejere vil mene, at de bruger Vognen overvejende til Nyttetørsel, og maaske ogsaa, at deres økonomiske Kaar er saaledes, at de bør være fri for Afgiften. Imidlertid maa man mene, at Afgiftens Størrelse spiller en ganske overordentlig ringe Rolle overfor den meget store Udgift, som det i Øjeblikket kræver at holde Automobil, og derfor kan det ikke paa Forhaand ventes, at alle Andragender vil kunne tages til Følge af Finansministeren. Da man imidlertid ikke har kunnet komme til særlige eller almindelige Regler, har man givet Finansministeren en saadan Bemyndigelse — for Resten ogsaa i andre Love —, som Finansministeren aldeles ikke har søgt, thi alle saadanne Dispensationsbestemmelser er kun til Besvær, og heldigere var det, om Lovene kunde affattes saaledes, at den Art Dispensationsbestemmelser ikke blev givet. Automobilafgiften skal opkræves halvaarlig bagud, men det er i Lovforslaget fastsat, at hele Afgiften for Kalenderaaret 1919 skal opkræves den 1. Januar 1920. Nogle enkelte Undtagelser gøres, indsatte for øvrigt af Finansministeriet, angaaende handlendes Automobiler, som de har til Salg, og som ikke er blevet brugt i lang Tid, og ogsaa angaaende Automobiler, der ejes af private Folk, som heller ikke har brugt dem i længere Tid.

Til dette Forslag knyttes saa et Forslag om forøget Told paa Automobiler. Efter nogen Forhandling har Folketingets Partier indrømmet, at her var ikke Tale om Indførelse af nogen Beskyttelse, men